

12.

- Ah, te iubesc, pe viața mea !

Mă jur pe tot ce-aș pierde de-al tău drag
Spre-a-i rușina pe cei ce-mi spun că mint !

- Zău, nu te poate el iubi ca mine.

- De spui așa, fă și dovada – vino !

- Mai stai ?

- Răspunde, unde duc acestea ?

- Piei, arăpoaico !

- Se preface doar

Că pleacă ; parc-ai vrea să mă urmezi
Și stai pe loc. Ce la-mă-mamă ! Haide !

- Dă-mi drumul, viespe ! scai ! Ia mâna,
ciumă, De nu, am să mă scutur ca de-un șarpe.

- De ce te-ai înăsprit și te-ai schimbat,
Iubitul meu ?

- Al tău ? Piei, diavoliță !
Piei, hap scârbos ! fiertura naibii, pleacă !

- Glumești...

- Bine-nțele ! Și tu, așijderi.

- ... cuvântul dat mi-l țin.

- *Eu* de-l dădeam, l-aș ține ; văd ce slabă
E vorba care te-a legat, nu-i cred.

- Vrei s-o rănesc, s-o bat și s-o ucid ?
Deși-o urăsc, nu pot să-i fac ăst rău.

- Urându-mă, -mi poți face-un rău mai mare ?
Să mă urăși ? De ce ? Vai ! Ce-i, iubite ?
Nu sunt eu Hermia ? Și tu – Lysander ?
Eram frumoasă-alt`dat` - și sunt! Aseară
Mă mai iubeai;

dar m-ai uitat de atunci.

Să cred că m-ai lăsat (ferească zeii!)
De-a binelea?

- Da, jur pe viața mea,
Și n-am vroit să te mai văd. Deci, lasă
nădejde, întrebări și îndoieli:
Așa e, crede-mă – nu spun în glumă
Că te urăsc și dragă mi-e Elena.

- Ah! viperă! omidă! hoată
A dragostei! zi, noaptea i-ai furat
Iubitului meu inima?

- Auzi-o!
Nu te sfiești, rușine n-ai de fată,
N-ai pic de sfiiciune? Vrei să smulgi
Răspuns urât din gura mea blajină?
Rușine! Pfui! Păpușă prefăcută!

- Păpușă! Care va să zică-așa!
S-a măsurat cu mine la-nălțime,
Da, asta e: pe-a sa și-a lăudat-o
Și cu persoana-i, `nalta ei persoană,
Cu înălțimea-i, zău, l-a cucerit. –
Te-ai înălțat atât în ochii lui,
Fiindcă-s așa mică și pitică?
Cât sunt de mică, stâlp vopsit? vorbește!
Aud? Dar chiar atât de mică nu-s
Ca unghia să nu-ți ajungă-n ochi